

ЖИТТЯ - ЯК СПАЛАХ

Спогади про того, хто,
пішовши у вічність,
залишається з нами...

Златопільська гімназія м. Новомиргорода

ЖИТТЯ ЯК СПАЛАХ ...

*Спогади про того,
хто, пішов у вічність,
залишається з нами...*

2015 рік

Ця збірка з`явилася на світ з ініціативи колективу
Златопільської гімназії м. Новомиргорода.

Відповідальні за випуск:

Погрібна С.В.

Козяр О.С.

Соколова К.М.

Бирзул О.В.

*Дякуємо всім тим, хто підтримав нашу ідею та
долучився до процесу творення даної збірки спогадів*

Бирзул Віталій Леонідович
директор гімназії

Жоден свідомий громадянин не може залишитися осторонь тих подій, які на даний час відбуваються в нашій державі. Не можна бути байдужим до людського горя та страждань, тож колектив Златопільської гімназії підготував збірку спогадів про нашого випускника Андрія Гурічева, який у критичний для держави час добровольцем пішов у зону проведення АТО і віддав життя за цілісність та незалежність України.

На жаль, дуже короткий вік відмірила доля Андрію, але за свої 24 роки він багато чого встиг побачити, пережити, пізнати, досягти.

За його плечима атестат про середню освіту та золота медаль «За високі досягнення у навчанні», диплом про закінчення Севастопольського університету ядерної енергетики та промисловості, титул чемпіона світу з пауерліфтингу. За своє вкрай коротке життя Андрій устиг гучно заявити про себе, пізнати справжню дружбу та міць бойового побратимства, але не встиг долюбити рідних і близьких, докохати, створити сім'ю, народити та виховати дітей, реалізуватись, як фахівець улюбленої справи.

Ворожа куля зупинила Андрія на самому злеті, у розквіті сил, у час, коли він, сповнений планів та мрій, стояв на порозі широких можливостей, гарних перспектив.

Андрій прожив коротке життя, але воно в нього було насичене, яскраве і вражаюче, як спалах.

Ми про нього пам'ятаємо. У нашій пам'яті він живий.

*Гончаренко Тамара Михайлівна,
(перша вчителька)*

Малого Андрійка в перший клас за руку привели мама і тато. Розумна, ніжна, ласкава мама допомагала синові вивчати букви, читати перші слова в букварі. Змалку батьки виховували в дитини любов до книги. Особливо хлопчик любив бувати з татком, про якого з повагою і теплотою розповідав у класі своїм однокласникам. Саме він навчив сина бути хорошим товаришем — добрим, чесним, справедливим.

Ріс Андрійко жвавим і допитливим. Дуже любив уроки фізкультури, природознавства. Був старанним і здібним учнем, мав гарну пам'ять. У школу приходив задовго до початку уроків і розповідав однокласникам про те, що цікавого прочитав або почув від батьків. Його у класі так і називали — «ходяча енциклопедія».

Коли виріс, не забував рідну школу, приходив, цікавився життям шкільного колективу, в якому підростав його молодший брат Олексій. У цьому році він — випускник. На випускному вечорі в школі ми зустрілися з Андрієм. На жаль, це була наша остання зустріч. У серці залишиться пам'ять про доброго, людяного, чуйного хлопчика, який

любив і поважав своїх батьків та дуже любив рідну землю.

Сергій Пелюховський (однокурсник)

Мені Андрій запам'ятався в першу чергу цілеспрямованою та наполегливою людиною. З ранніх років він завжди ставив перед собою цілі та намагався досягти їх. Був дуже товариським, веселим та розумним. Андрій мав перемінний настрій: в один момент він міг бути насупленим, а через хвилину - вже посміхався. Не мав шкідливих звичок, займався спортом та завжди хотів бути "першим" не лише на змаганнях, а й у житті. Андрій був справжнім бійцем, який за будь-яку ціну прагнув досягти справедливості та своєї мети. Він ніколи не відмовляв у допомозі, завжди міг підтримати не лише словом, а й ділом! Дуже шкода, що саме такі люди так мало живуть... Героїчна смерть! Вічна пам'ять!

Аліна Дранко (однокласниця)

Востаннє ми бачились у кінці червня цього року. Хто б міг подумати, що то буде востаннє... Переді мною стояв не просто однокласник, а справжній чоловік, герой. Він був у військовій формі. В очах ні грама смутку. Такий же веселий, щирий, добрий, говіркий, справжній. Багато хто після повернення з АТО повністю змінюється, по причині пережитих подій, а він не такий, він не з таких! Мав твердий стержень всередині, який не дозволяв йому розкисати і допомагав завжди триматися на висоті. Я навіть не можу уявити, скільки всього він пережив, але при розмові з ним, я бачила тільки посмішку, радість та щирість!

Він розповідав про те, як закінчить педагогічний університет ім. Володимира Винниченка, як збирається підписувати контракт на повернення служби в АТО. Коли я запитала навіщо, він відповів: «А хто, як не я!».

Андрій був дуже талановитий, гарно співав, малював, навчався у дитячій школі мистецтв, був золотим медалістом гімназії, спортсменом та чемпіоном світу.

Він був дуже добрим та щедрим. Я ніколи не забуду, як на великій перерві ми всі дружно їли печиво, яке спекла його мама, пили чай із термосу. Коли ми ходили гімназією в походи, він завжди брав з собою палатку, а потім ми з дівчатами дуріли в ній і нікого не пускали, навіть господаря. Після пар я з Андрієм, Сергієм, Сніжаною, Катериною, двома Анями та Мариною дружно ходили пішки додому. Так як із Златополя до центру дорога не близька, ми знаходили собі якісь пригоди. Восени - яблука рвали по дорозі, взимку-в снігу валялись. Пам`ятаю, як взимку ми навмисне ходили полем по людських переораних городах. Так як переоране поле було вкрите снігом, нога часто потрапляла в щілину, від того втрачалася рівновага, і ми всі дружно падали в сніг. Весело нам було ходити додому. Андрій постійно розповідав нам смішні історії, тож реготали ми частенько. Дуже важко усвідомити, що він вже не з нами. Але то тільки фізично він не з нами, а в душі він завжди буде серед нас!

Олександр Нетреба (товариш)

Був завжди справедливою і доброю людиною, зокрема, допомагав мені писати листи на військову тематику. Згадую, як я розпитував при зустрічі про військову службу, про плани на майбутнє. Дружелюбний хлопчина, завжди сконцентрований на своїй меті. Восанне, коли ми бачилися, їдучи разом до м. Кіровограда, дорогою він розповідав, як хоче, щоб швидше закінчилась війна, мріяв покращити всю нашу військову систему. Пропонував мені кидати юридичну справу і йти вчитися на військового.

Катерина Терещенко (Пономаренко) однокласниця

Я завжди згадувала Андрія з посмішкою на обличчі. Переді мною досі стоїть він – такий кремезний хлопчина, з широкою спиною. Я чомусь навіть пам'ятаю його чорний светер із застібкою на шиї, його годинник (який часто ставав жертвою його поганого настрою із-за поганих оцінок). Пам'ятаю, що з Новомиргорода ми їздили на автобусі, який довозив нас за 50 копійок до гімназії. Андрій часто ходив пішки, підтримував, мабуть, спортивну форму. Пам'ятаю, як ми разом після уроків йшли додому: Андрій, я, Аліна, Марина, Аня, та інші. І по дорозі всі: хто - наліво, хто - направо йшли додому. Андрій всіх проводив додому та й прямував до свого дому. Завжди так захоплено про щось розповідав, з ентузіазмом. Колись у школі він підставляв під моє прізвище – прізвище, можливо, мого чоловіка, писав це на дошці під час перерви, а потім я за ним ганялася по класам, коридорам і біла його.

«Людина сталь, а танк – кусок заліза» -

***Читаю я, і котиться сльоза.
Лежить пуста злощасна гільза,
Куля ж забрала воїна життя.***

***Він був сміливий, сильний, добрий.
Відвоював за всіх живих сповна.
Ти йдеш, де сонце падає за обрій,
Забирають кращих небеса.***

***Він буде жити, допоки пам'ять в нас жива,
Допоки будемо про нього пам'ятати,
Його нема, але залишаться слова -
Людина – сталь, яку нікому не здолати!***

***Аня Степаненко
(однокласниця)***

Я знала Андрія ще з дитячого садочку. Пам'ятаю, коли у нас був тихий час, він часто розповідав фантастичні історії. Зараз їх не згадаю, але одна з них чомусь врзалась

мені в пам'ять: «Мені мама розказувала, що коли я народився, то в мене на лобі було написано «БЕЗСМЕРТНИЙ» ...» Лише тепер розумію, що він дійсно БЕЗСМЕРТНИЙ, бо завжди буде жити в наших спогадах і серцях.

Сергій Уразматов (однокласник)

Так склалося, що я знав Андрія ще з другого класу. Ми товаришували і частенько поверталися з гімназії додому разом. Здавалося, що в його голові живуть міріади різних історій, інколи за чотири кілометри дороги я встигав сказати: «Ну, давай, до завтра!». Фантастика перепліталася з правдою і оживала, вилітаючи з його вуст. Це були і перші вигадані дівчата, і ті карколомні сексуальні речі, що він про них розказував. Чесно кажучи, мій мозок шестикласника не був до такого готовий і не знав, що таке взагалі буває. Коли ми вже подорослішали, у сьомому класі, то вияснили, що таки так, такого не буває, але ж цілий рік я щиро у це вірив. Андрій завжди приходив на допомогу. Якось у мене було «крутяцьке» взуття, в якому я падав від найменшого контакту з кригою. Я не знаю, як я добрався б додому, якби хлопці мене не ловили через кожні 5 метрів. У той день я чергував сам, всі пішли і я вже закінчував, коли

зайшов Андрій і каже: «Пішли, ти ж собі ноги поламаєш і на вулицю вийти не встигнеш».

Я пам'ятаю, як він затягнув мене в зал і вчив безпечно таскати залізо, діло тоді далеко не пішло, але після школи стало корисним.

Пам'ятаю, як в якийсь Різдвяний день, ми з Андрієм зібралися кудись йти. І його не хотіли випускати з дому, доки я не проспівую колядки. Сказав тоді мені: «Тут все серйозно, треба співати».

Покладюк Тарас (одногогрупник)

Навчалися разом в університеті, довго займались спортом, їздили на змагання. Заробили разом в один день собі розряд чемпіонів України. Андрій вмів гарно наставляти і підтримувати. Я знав його тільки з хорошої сторони.

*Севастопольський національний університет
ядерної енергетики та промисловості*

Микола Колосов (товариш по навчанню)

Зрідка нам трапляються люди, життєвий шлях яких дійсно схожий на спалах блискавки: стрімкий, невпинний, яскравий у всіх проявах. Мені пощастило – саме таку особистість я завжди буду називати своїм другом. Так, це Андрій. Можна порахувати на пальцях усіх, хто настільки багато дав мені, навчив чомусь доброго, новому, заряджав своєю невичерпною енергією і підтримував частіше, ніж це часом було потрібно. Не раз і не два я ловив себе на думці, що захоплююся його позицією, яка визначалася не пристосуванням чи конформізмом, а незалежністю, впевненістю, розкутістю, ініціативністю. Можна лише здогадуватися про тисячі перешкод, що траплялися йому на шляху і були спроможні відвернути від мети. Але він долав їх у нас на очах і досягав успіхів, похвалитися якими мало хто зможе. Це викликало повагу до нього не тільки у мене. Та, на жаль, спалах блискавки дуже короткий...

У народі кажуть: «Людина жива доти, поки жива пам'ять про неї». Це не дуже втішає, але дає зрозуміти, що берегти світлі спогади про Андрія – наш загальний обв'язок, адже такі особистості – стержень нашого суспільства, його жива історія. З нами будуть жити його справа, його досягнення, його натхнення. Спи спокійно, друже. Я знаю місце, де ти тепер завжди будеш чекати на мене.

Олександр Білопольський (однокурсник)

Андрюха - це мій кращий шкільний товариш. Ми сиділи за одною партою, завжди ділили харчі, допомагали один одному на контрольних, разом чергували. Його ніколи не потрібно було про щось просити, адже він завжди пропонував свою допомогу перший. Для друзів міг віддати останній бутерброд, взяти вину на себе, запригнути в бійку - це все без проблем і не вагаючись, навіть коли в цьому

немає потреби. Андрюха спочатку прикриє, а потім розбереться чи треба чи ні. Настільки щирю, відкриту і безкорисливу людину я не зустрічав ні до знайомства з Андрієм, ні після. Знаючи його стрімке бажання стати

героєм, я не думаю, що він не пішов би на війну, знаючи чим це для нього закінчиться. А знаючи його інтелект, я впевнений, що він свідомо йшов на такий ризик заради нас всіх...

Ірина Батранча
(однокласниця)

Справедливий, добрий, допитливий, сильний тілом, духом, цілеспрямований та наполегливий... У школі був схильним до математичних дисциплін, хоча також писав художні твори на конкурси.

Любив слухати тяжку рок-музику. Цікавився всім, що пов'язано зі спортом. На моє запитання: "Чому пішов на війну добровольцем?" Відповів, що має ж хтось Батьківщину захищати.

Я чую, як лунає на перервах його сміх. Бачу, як він читає щось про війну. Я пам'ятаю його глибокі карі очі. Тяжко повірити, що вони закрилися назавжди. Не вистачає слів і сліз для скорботи. В моєму серці ти будеш жити завжди!

*Ірина Уразматова
(Барвінок) однокласниця*

Осінь 2014р.

Зустрілися на території університету імені В. Винниченка. Розповідав про чергові жахіття війни: не купував бронезилет, оскільки це зайва вага, краще взяти з собою

додаткові патрони, бо проходять за день по 25 кілометрів і більше; хоче до зими, щоб війна припинилася, казав, що вона вже закінчилася б, якби була команда "стріляти", розповідав, що мав поранення і щойно вилікував запалення легень. Мав змарнілий погляд і втомлену ходу. Приїхав додому на три дні. Я побігла на пари, Андрій пішов провідати колег по роботі і сісти на автобус до Новомиргорода.

Поки всі однокласники давилися купленими за рогом булками, Андрій смакував мамині бутерброди, з обпікаючим піднебіння чорним чаєм. Спочатку то був термос, потім другий, поки товариш випадково не розбив його. Після втрати двох термосів, Андрій приносив у школу чай у півлітровій пластиковій пляшці, обгорнуту в рушник. Скільки не намагалася виклянчити, не ділився. Воно то й зрозуміло чому, он яких успіхів у спорті досягнув. А спортсменам потрібно вдосталь і правильно харчуватися.

Ми були зовсім малечею, але малечею, яка любила сучасні технології. Повинен був бути урок інформатики, та з якихось невідомих для нас причин Іван Миколайович не зміг його провести, і в останню мить замінили на природознавство. Всі діти як діти, а в Андрія почалася паніка. Кому потрібне те природознавство, якщо є

комп'ютери? В кінці-кінців урок провели, проте Андрій був насуплений всі 45 хв..

В одинадцятому класі проводилися спортивні районні змагання. Всі хлопці повисли на перекладині, мов сушена риба. 10 разів - перший зістрибнув, 15 - другий, 25 - третій, 30 - лишилося двоє: Андрій і юнак з першої школи. 31 - зістрибнув конкурент за перше місце, і Андрій підтягнувся - 32 рази.

***Гончаренко Віталіна Миколаївна,
вчитель зарубіжної літератури***

Скінчився ще один день, який ніколи не повернеться, як не повернеться людина, про яку хочеться написати...Згадую Андрійка на лінійці Першого вересня, який прийшов навчатися до Златопільської гімназії. Маленький, симпатичний, з вираженим характером лідера. Буває так, що в дитину закохуєшся з першої хвилини, чимось вона тебе чіпляє. Саме такою дитиною був Андрій. Спочатку він товаришував із Кімнатним Антоном. Ці два хлопчики чомусь асоціювалися у

мене з мультиплікаційними героями Чіпом і Дейлом. Адже завжди поспішали на допомогу один одному. Пам'ятаю, як чудово вони співали, неначе соловейки. Дитячі голоси проникали глибоко в серце та душу. Згодом Андрій подорослішав, але не втратив своєї привабливості. Свідомо готувався до уроків зарубіжної літератури, любив читати, вмів оригінально висловити свою думку, стверджував або

заперечував складні філософські питання. На жаль, ні в одній книжці не можна знайти відповіді на хвилююче питання, чому саме він? Чому смерть забирає найкращих? Андрій завжди буде жити у наших серцях і пам'яті. І як казав Василь Симоненко: «Живе лиш той, хто не живе для себе, хто для других виборює життя».

Інна Голянська (подруга)

Андрій Гурічев назавжди в моєму серці...

Він був і залишається для мене мужнім, сильним, турботливим, добрим, мудрим і люблячим...

Пригадую, як в березні 2014 року Андрій взяв мене із собою на змагання в Луцьк по відкритому Чемпіонаті ВПА пауерліфтингу, жиму штанги, лежачи, та станової тяги.

За лаштунками я вперше тоді побачила підготовку спортсменів і вихід їх на сцену.

Після цього я ще більше з порозумінням відносилася до тренувань Андрія, адже це нелегка праця і потребує багато зусиль. Втім, наш герой долав всі перешкоди, неодноразово здобував перемогу і головне те, що всього він досягнув у своєму житті власними зусиллями. Ніколи не чула, щоб Андрій чогось боявся. Йдучи добровольцем захищати Батьківщину, він казав: «Якщо не я, то хто?». В першу чергу він був моїм другом, який захищав від усіх негараздів. Був маяком для мене, моїм орієнтиром: де він — там мій дім. Завжди допомагав усім, а ще — з кожним він був справжнім. Напевно, тому у нього було багато друзів... Тепер ці люди є і моїми

друзями, адже вони зберігають пам'ять про нього. Дуже рада, що вулицю нашого міста перейменують на честь Андрія Гурічева. Це означає, що згадка про чудову і світлу людину залишиться з нами на довгий час.

Випускниця Златопільської гімназії, золота медалістка Оксана Новікова, яка на даний час мешкає в Ірландії у пам'ять про Андрія пробігла Дублінський марафон та передала українським волонтерам, зібрані нею кошти.

Бирзул Оксана Василівна класний керівник

Парадокс, щоб підготувати дитину до життя необхідно дуже багато любові, терпіння, сил і праці батьків, вихователів у садочку, вчителів у школі, викладачів у вузі. А щоб убити, усе перекреслити, зруйнувати назавжди достатньо однієї миті.

Пригадую свято Першого дзвінка, Андрій - п'ятикласник. Разом з Антоном Кімнатним він співав пісню про годинник, який весело відраховує години і хвилини.

Співав дзвінко, сильно, радісно. Ним гордилися батьки, він заряджав енергією усіх присутніх. Які б талановиті і гарні б діти були у Андрія. Були б... Але годинник дуже скупо нарахував життя Андрію.. Він був допитливим і розумним учнем, любив військову історію. Його цікавила тактика проведення військових операцій, товщина броні танків, дальність польоту снарядів. Мріяв стати пілотом. Потім з'явилися нові захоплення. І в них він також намагався осягнути усі глибини.

Скільки б користі приніс він у житті як спеціаліст, фахівець... Андрій був трудолюбивий, наполегливий, не сприймав слова на віру. Не завжди було легко з ним тому, що мав сильний, самостійний характер. Але він був відповідальним і надійним. Якою б опорою він був у житті для своїх батьків. Був би... Жаль розриває серце.

Настя Бабенко (однокласниця)

Згадуючи Андрія в шкільні роки, я бачу хлопця з чашкою чаю та бутербродом, який жваво щось розкажує та голосно сміється. А ще дуже часто він читав книжки. Андрій був кременним, щирим та щедрим хлопцем з добрими очима. На запитання: «Чого ти йдеш воювати?» Він відповів, що хоче стати героєм. І він ним став. На жаль, посмертно

Командир роти за позивним «Гром» розповів землякам героя, що Андрій був справжнім офіцером — хоробрим, ініціативним, розумним. У серпні добігав кінця перший рік його служби — і він вже підготував документи для укладання контракту зі Збройними силами. Загинув, повертаючись з бойового завдання і, пожертвувавши собою, врятував двох товаришів, які зараз йдуть на поправку у шпиталі. Втративши одного сина, батьки Андрія зараз мають цілу роту синів — щороку 5 серпня бойові побратими, які виживуть після війни, мають намір приїжджати й провідувати могилу Андрія.

Олена Белінська
(кореспондент газети «Новомиргородські вісті», волонтер)

Андрію Гурічеву. «Дякуємо, що ти був» ...

Справжні чоловіки повинні тримати слово. Зобов'язані.

І чим сильніший чоловік, тим більша відповідальність.

А якщо чоловік – чемпіон світу, та ще з пауерліфтингу? Тоді сумнівів ніяких і бути не може. Його слово – непорушне.

Тоді як же так, Андрюшо, що наш договір вже недійсний? Я ж, коли волонтери організували тобі прилад нічного бачення, просила не так вже й багато – зовсім маленьке повоєнне інтерв'ю ... Ми вірили, що у нас – купа часу, адже тобі в цьому червні стукнуло всього 24 ...

Але не відбулося.

Але не відбудеться.

Ось, пишу з голови. Думаю. Згадую. Інтерв'ю не вийде. Пам'ятаєш своє дитинство?

А тебе пам'ятають. Починаючи з вихователів дитячого садка і закінчуючи директором гімназії, яку ти закінчив – всі вважали тебе улюбленцем і не особливо це приховували. Може, тому, що любили тебе не за те, які в тебе батьки, а за те, ким є ТИ. Тебе звали в ту саму гімназію, яку ти закінчив із золотою медаллю, щоб ти був членом журі на

інтелектуальних конкурсах. Так і познайомилися. Симпатичний, розумний, іронічний, артистичний студент Севастопольського національного університету ядерної енергетики та промисловості, який ще не був чемпіоном світу. Все у тебе було попереду – кілограми медалей і кубків, поїздки зі своїми вихованцями на міжнародні змагання, диплом СНУЯіП і спроба отримати другу вищу, для чого тобі не вистачило лише часу, нахабні місцеві журналісти, які допитували тебе на предмет чудодійних рецептів успіху. А ти бурчав, мовляв, “пахати” потрібно!

Ніколи не забуду, як ти заскочив до редакції з целофановим пакетом, а в ньому – нагороди дзвенять. Свіжачок. Як ти сміявся, мовляв, які мої кілограми, а я дивуюсь, яку вагу «бере» цей сяючий безпосередній хлопчина на змаганнях ... Тебе пам'ятають викладачі музичної школи! Ти там вчився на вокальному відділенні, був учасником ансамблю. Потім казав, що «музикалці» вдячний за те, що не залишала зайвого вільного часу і ти отримав можливість розпоряджатися часом вже у свідомому віці. Ти взагалі умів бути вдячним, це в наш час рідкісний дар ... Про тебе згадують викладачі, кажуть, талановитий хлопець, дивуються, що не присвятив себе сцені ...

А потім ти якось дуже різко виріс. Хтось думає, що чоловіком можна стати з роками. Хтось впевнений, що чоловіком можна стати з жінкою. Але справжнім чоловіком стають з появою справжньої відповідальності. Саме тому ти став добровольцем.

Ми знали, що ти не той, хто буде відсиджуватися за чужими спинами. Чого вартий один Донецький аеропорт! Ми боялися тобі дзвонити. Хвилювались, коли був поза зоною, або не брав трубку. Пам'ятаєш, як ти пару тижнів тому видерся на тополю, щоб поговорити з нами? Ти дзвонив зрідка, бо не хотів бути нав'язливим і просити зайвого. Звертався до волонтерів або до батька. Але не матері – боявся, що зрадницький звуковий фон відкриє їй

«крихітний» секрет – а син-то не в штабі! Мати спілкувалася з тобою «на свята». Про те, що її син протягом року виконував складні бойові завдання, вона дізналася тільки тепер ...

Ти працював, не шкодуючи себе. За рік скинув 30 кілограмів ваги. І все одно жартував: «Ніяк не можу визначитися, у мене дупа примерзла до БТР або пустила туди коріння?». Ти просив про допомогу часто не для себе, а для тих, хто був з тобою поруч, чим значно спрощував нашу діяльність, якщо вже бути чесними.

Пам'ятаєш той далеко не кращий прилад нічного бачення, який ми тобі придбали? А як ти передзвонив з вибаченнями, що його осколком розбило? І практично втішав нас: «Але ви не турбуйтеся, я собі у сепарів вже новий віджав!». Але ми і так не турбувалися, ми раділи, що ТОЙ осколок вибрав своєю ціллю ПНВ. А не того, хто цей прилад у руках тримав.

Пам'ятаєш, як ви переганяли техніку і проїздом побували у Новомиргороді? Ми побачили армійські машини, зловили (самі не вірили своїй удачі!) тебе і затарили в спішному порядку всякими смаколиками зі складу. Ніколи не забуду, як ти у військовій формі підходиш ходою впевненого у собі мачо до складу, а звідти вискакують дві смішні тітки-волонтерші з криками, що «ура, наше ластів'ятко приїхало!». Ось ні за що б не подумала, що ти, геройський хлопець, так мило зніяковієш.

Дні через три ти подзвонив нам і суворо відчитав: «І хто ж у нас там такий добрий волонтер?». Виявилося, що в закрученій трилітровій банці було спиртне. А ми думали – сік ... Або компот ... Та ми в терміновому завантаженні взагалі нічого не думали! Ну, така банка була тільки одна, тому нам це роздовбайство зійшло з рук.

Пам'ятаєш, як просив не сигарет, а насіння, щоб вночі на посту не палили – так тобі було б спокійніше за товаришів по службі?

Господи, скільки всього було, безглузлого і незначного, такого, про що й говорити не варто ...

Пам'ятаєш нашу останню або передостанню зустріч, коли ти подарував нам прапор України ЗВІДТИ?

Ти приїхав здавати сесію. І трішки відпочити. І трішки побачити рідних, близьких і не дуже. Зустрілися, зраділи, кава-морозиво-мій День народження ... Пам'ятаєш, як ти кинув у трубку: «Буду через 20 секунд!»? Ми почали зі сміхом вголос відраховувати секунди – і на цифрі «нуль» двері відчинилися ... Це ти привчив нас, що за кожне, саме незначне слово, ти несеш повну відповідальність.

Ми весь час спілкування почувалися винними – бо відсиджувалися за твоїми плечима. Безглузді мирняки. Хоч нас цим і не дорікали ті, хто на передовій, ми-то знаємо, хто тримає небо над нашими головами ...

Ти тоді сказав, що тебе дивують чоловіки в тилу, які заявляють, що будуть воювати, якщо прийдуть СЮДИ. І взагалі – прийдуть сюди, тоді будуть думати, що робити.

– Вони не розуміють, що якщо прийдуть сюди – це означає, що ми, тобто ті, хто за останній рік чогось навчився на війні, вже склали свої голови, – сказав тоді ти. – Ми не будемо відступати до рідних міст. Кожен знайде СВОЮ висоту. І якщо прийдуть сюди, значить – в мирні міста, де ніхто не знає, що можна протиставити агресорам, прийдуть ті, хто вміє вбивати.

Не ручаюся за точність цитати, я ж тоді розраховувала на повоєнне інтерв'ю і нічого не фіксувала. Але зміст був саме такий.

Ми говорили по телефону за один день до твоєї смерті! Ти дивувався, що я змогла додзвонитися, тому що зв'язку у вас немає. А на пропозицію передати щось батькам відповів: «Не потрібно. Я кажу, що якщо від мене немає звісток – все в порядку. Якщо щось трапиться, їм повідомлять»...

Коли мені сказали, що тебе вже немає, я не повірила ... Ми всі сподівалися, що це помилка. Потім ми плакали, пиляли себе, що не все зробили, щоб тебе вберегти. І знову плакали. І прийшли вночі зустрічати тебе. І наступного дня провели в останню путь – з усього району люди приїхали! І, попрощавшись, знову плакали ... І посміхалися, згадуючи твої жарти і приколи – ти в цьому був майстер ... І знову плакали, бо нових жартів вже не буде ...

А потім зникла твоя сторінка в соцмережах, куди збіглося все генетичне сміття з просторів інтернету, щоб розповісти, що «хороший хохол – мертвий хохол». Люди, які недостойні такими називатися, прийшли, щоб отруїти життя тим, хто сумує за тобою

Мені буде не вистачати цього твого останнього інтерв'ю, що не відбулось ... І ще ... Спасибі, що ти був ...

*Козяр Олександр Іванович
вчитель фізики*

Про таких учнів кажуть «він створив себе сам». Не володіючи від природи суперфізичними кондиціями, Андрій з шкільної лави серйозно займався важкою атлетикою, де не вистачало фізичних даних, там долав труднощі силою волі, характером, дисципліною. Зібраність, стриманість, впевненість та оптимізм ось риси, якими виділявся він як учень. «Добро має бути з міцними кулаками» - сказав він якось на одному із занять і таким був його девіз по життю.

Кожного разу повертаючись додому з навчання чи змагань знаходив час відвідати гімназію, вчителів. Ділився планами на життя, розповідав про змагання, тренування, поїздки.

Гордість, гордість сум і жаль, що таких учнів випустили ми в життя, а війна одним вибухом відібрала.

Пам'ятаймо назавжди, гордимось вічно!

Статті про Андрія в засобах масової інформації

Матеріал з Вікіпедії — вільної енциклопедії.

Гу́річев Андрій Ві́кторович (26 червня 1991, Новомиргород або Кіровоград 5 серпня 2015, Ленінське, Донецька область) — український військовий, вояк-доброволець (позивний *Барс*), командир взводу спостереження і технічних засобів спостереження 57-ї окремої мотопіхотної бригади. Чемпіон світу з пауерліфтингу. Загинув під час російсько-української війни.

Біографія

Народився 26 червня 1991 року. Три роки навчався в Новомиргородській ЗОШ № 2. У 2008 році із золотою медаллю закінчив Златопільську гімназію, пізніше — Севастопольський національний університет ядерної енергії та промисловості. Під час навчання захопився пауерліфтингом, в 2012 році отримав «золото» на чемпіонаті світу. Другу освіту здобував на факультеті фізичного виховання Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка. Навчався, працюючи тренером у фітнес-клубі «Зірка», і у віці 23 роки вже возив на міжнародні змагання своїх вихованців. Загинув вночі 5 серпня 2015 року в результаті мінометного обстрілу спостережного пункту на териконі шахти «Южна» поблизу смт Ленінське за 800 метрів від окупованої Горлівки. Міна розірвалася в двох метрах від бійців, Андрій отримав важкі поранення і помер від втрати крові дорогою до лікарні. Калібр міни — саме той, якого не повинно бути згідно з Мінськими домовленостями у зоні бойових дій. Прощання з Андрієм Гуричевим відбулося 8 серпня 2015 року в Новомиргороді. Того ж дня його було поховано на центральному цвинтарі Новомиргорода, неподалік входу на центральній алеї.

Втрачаємо найкращих

Олена Белінська

У наш район прийшла біда...

5 серпня загинув, боронячи мирне небо над нашими головами, 24-річний новомиргородець, розвідник 57-ої бригади Андрій Гурічев. Земляки пам'ятатимуть про нього тільки найкраще. Випускник Златопільської гімназії, золотий медаліст Андрій Гурічев за своє коротке життя встиг дуже багато. Отримав першу освіту – закінчив Севастопольський національний університет ядерної енергетики та промисловості. Під час навчання захопився пауерліфтингом – і завдяки наполегливим тренуванням, попри те, що природні дані мав для цього виду спорту не ідеальні, вже у 2012 році здобув золото на чемпіонаті світу. Саме тоді він зрозумів, що присвятити життя хоче спорту, тому побажав отримати другу вищу освіту – закінчити факультет фізичного виховання Кіровоградського державного університету імені Володимира Винниченка.

Навчався, працюючи тренером у фітнес-клубі «Зірка», і у віці 23 роки возив на міжнародні змагання уже й своїх вихованців... На початку липня Андрій приїжджав у відпустку – щоб скласти сесію, адже навчання на заочному відділенні він продовжив попри всі перипетії великої політики. Саме тоді при зустрічі згадував, що захищати Батьківщину пішов добровольцем, мав намір підписати контракт зі Збройними Силами. Бо – хто, якщо не він?

Ще за один день до смерті ми спілкувалися з ним по телефону.

5 серпня він загинув від вибуху міни. Калібр міни саме той, якого не повинно бути, відповідно до Мінських домовленостей, у зоні бойових дій.... А на його сторінці у соціальних мережах назавжди залишився останній статус: «Людина – сталь. А танк – всього лиш шматок заліза»...

«Бо матері синів живими ждуть»

Пам'яті Андрія Гурічева

Людмила Попчук

*Ми проклинаєм ту війну криваву,
Де гинуть наші кращії сини.*

*Стоять на смерть без сумніву і права,
З надією, що вже кінець війни.*

*– Ще тиждень, два, і повернусь додому.
Не плач, матусю, я прийду живим. –
Серпнева ніч, і шквальний обстріл грому,
Смертельні рани, втрат кривавий дим.*

*– Прости, Андрійку, рідний мій синочку,
Що не зуміла я тебе спасти.
Що на весіллі вишиту сорочку
Ти не одягнеш, рідний мій, прости...*

*– Благала Бога, день і ніч молила,
Від куль і смерті щоб тебе вберіг.
Та, мабуть, у молитвах я безсила,
Господь почути так мене й не зміг.*

*В свої двадцять чотири, повний сили,
З любов'ю в серці, з вірою вмирав.
– Пробач нам, друже, – голову схилили, –
– Спаси безсилі, – хтось з бійців сказав...*

*На двадцять років мати постаріла,
Холодне тіло обіймає брат.
Зоря погасла, ще одна могила,
А мати пригортає тих солдат,*

*З її Андрієм, що на смерть стояли,
І провели його в останню путь.
– Живими повертайтеся, – сказала. –
– Бо матері синів живими ждуть...*

Точка доступу

... Крім того, вже є положення про щорічне визначення «Золотої десятки гімназистів» – кращі учні, які мають в різних сферах діяльності, будуть отримувати премію імені Андрія Гуричева. Зараз шукаємо фінансування цієї справи. Ми зробимо все, щоб на прикладі цього юнака – кращого з кращих – виховати гідне його пам'яті молоде покоління, – підсумував Віталій Бирзул.

АНТИКОР

В зоні АТО загинув чемпіон світу з пауерліфтингу

У зоні АТО під час розвідрейду та сутички з бойовиками загинув лейтенант, командир взводу спостереження і технічних засобів спостереження 57-ї ОМПБР із позивним «Барс», він же Андрій Гуричев – чемпіон світу з пауерліфтингу.

Про це розповів боєць Анатолій Стельмах, – повідомляє «Преса України». «Випускник Златопільської гімназії, золотий медаліст Андрій Гуричев за своє коротке життя встиг дуже багато. Отримав першу освіту – закінчив Севастопольський національний університет ядерної енергетики та промисловості. Під час навчання захопився пауерліфтингом – і завдяки наполегливим тренуванням уже в 2012 році отримав золото на чемпіонаті світу. Саме тоді він зрозумів, що хоче присвятити життя спорту», – розповів про Андрія товариш. Гуричев родом із Кіровограда. Він пішов захищати Батьківщину добровольцем, планував підписати контракт зі Збройними Силами. «Він загинув від вибуху міни. Калібр міни – саме той, якого не повинно бути, згідно з Мінськими домовленостями, у зоні бойових дій...», – відзначив боєць. 24-річний «Барс» був командиром взводу розвідників. 5 серпня він пішов у свою останню розвідку.

*Ірина Правиленко,
кореспондент газети “Новомиргородщина”*

Є ціль – немає перешкод

Окрім основного виду діяльності, котрим займається більша частина людей, такий же численний відсоток має певне захоплення.

Хто збирає марки, хто старі грампластинки, хто полюбляє полювання та рибалку, а в сім'ї Гурічевих старший та молодший сини збирають свою скарбничку зі спортивних нагород. На сьогодні набиравось вже 11 медалей. Завойовують їх хлопці у двох видах спорту – легкій атлетиці та пауерліфтингу.

Останнім поповненням стали медалі старшого з синів – Андрія за зайняте перше та друге місце в ваговій категорії до 75 кг по жиму лежачи та пауерліфтингу. Золото та срібло цього разу він привіз з четвертого Чемпіонату України з пауерліфтингу та третього Кубку з жиму лежачи, котрі проводилися 9-10 жовтня в місті Обухові за сприяння та за правилами Української бездопінгової федерації пауерліфтингу.

Якщо ви десь колись чули про пауерліфтинг, та вже не пам'ятаєте що саме, то доводимо до відома: пауерліфтинг – силовий вид спорту, суть якого полягає в подоланні ваги максимально важкого обтяження. Пауерліфтинг також називають силовим триборством. Пов'язано це з тим, що в якості змагальних дисциплін у нього входять три вправи: присідання зі штангою на плечах, жим штанги лежачи на горизонтальній лаві і тяга штанги,

які в сумі і визначають кваліфікацію спортсмена. При виступі порівнюються показники спортсменів однієї вагової категорії. Оцінка йде по сумі максимально взятій вазі у всіх трьох вправах. При однакових показниках перемога присуджується спортсмену, що має меншу вагу.

Ми в редакції мали змогу не тільки пороздивлятися та потримати в руках всі шість Андрієвих медалей – це його внесок до сімейної скарбниці, а й поспілкуватися з ним про деякі нюанси цього виду спорту, плани на майбутнє та про те, як все починалося. А все починалося з цікавості: які ж вони – фізичні можливості людського тіла. Практичне застосування своєї сили в Андрія почалося відтоді, коли вперше випадково потрапив до спортзалу. Всі інші тренування, як розумієте, випадковими не назвеш:

– Займатися пауерліфтингом почав з 9-го класу. Першу нагороду отримав вже в старших класах. Моїм тренером тоді став Олександр Аркадійович Шаповал. Зараз він живе в Кіровограді, я – навчаюсь в Севастопольському

національному університеті ядерної енергії та промисловості по місцю навчання і тренуюсь. Але до сих пір за консультаціями та порадами звертаюсь до нього. Спілкуємося з Олександром Аркадійовичем в телефонному режимі та за допомогою інтернету. Він перший дізнався про мій результат в Обухові.

У моєму виді спорту напружена боротьба відбувається і за кулісами між тренерами. За 40 секунд тренер має вирішити, яку

наступну вагу “замовити”: чи допоможе це взяти додаткові бали, чи впорається спортсмен з поставленою задачею, яка вірогідність отримання травми і ще багато нюансів, які треба прорахувати всього за 40 секунд. Але не лише під час змагань потрібен тренер, в процесі підготовки він теж бере активну участь, і від того, наскільки ця активність проявляється, залежить результат. Для того, щоб підготуватися до змагань, тренування та раціон спортсмену треба розписати на 12 тижнів вперед. Через форсмажорні обставини Андрій посилено тренувався перед Обуховим всього 4 тижні. Сподівався на свої сили та везіння – і не прогадав.

– На першому місці мають бути бажання займатися та сила волі. Тренування – складний процес. Крепатура інколи просто нестерпна, але є молоді люди, для котрих це не перешкода. Як розповів Андрій, найгостріше для спортсмена стоїть проблема фінансового характеру:

– Банально не відчувається фінансова підтримка. На відміну від Заходу і тієї ж Росії, на Україні в наш вид спорту гроші не вкладають. А для того, щоб поїхати навіть на зональні змагання, потрібно витратити круглу суму – починаючи від тренувань (в тренувальному залі абонемент на один місяць коштує від 100 грн.), спортивного харчування, оплати членських внесків, внесків за допінг контроль і завершуючи виступом хоча б в одній номінації. Саме напрошується запитання: як виходить Андрій з ситуації? Дуже просто: “Багато працюю”, – говорить атлет. Кандидат в майстри спорту з пауерліфтингу Андрій Гурічев для своїх напарників по тренуваннях і сам виступає в якості тренера. Готував своїх підопічних до університетської спартакіади, на якій вони показали гарний результат, зайнявши призові місця у своєму виді спорту. В майбутньому планує повезти своїх спортсменів на змагання вищого рівня. І це – не єдиний пункт в запланованому наперед:– Найближчим часом хочемо зібрати команду з пауерліфтингу, що

складатиметься з новомиргородських спортсменів. Паралельно буду старатися знайти і в Севастополі двох-трьох хлопців, з яких сформую місцеву команду. Майбутній інженер - електрик не скидає з рахунку спорт – ніхто не знає, як складеться доля. Взагалі, в Андрія філософське ставлення до силового триборства. Впевнений в тому, що в кожного мають бути свої амбіції та свої апетити, бо прогрес відчутний тоді, коли є ціль.

*Руслан Морозов,
Ярослава Морозова
(друзі)*

Спогад? Один лише спогад? Я навіть не уявляю, про який спогад потрібно написати...

З Андрієм пов'язано скільки світлих і приємних спогадів,

що я не можу написати про якийсь конкретний. Я не хочу писати коли, як і при яких обставинах ми познайомились, адже у кожного своя історія знайомства з цим добрим, чуйним і розуміючим другом. Для кожного з нас Андрій значить щось своє. Для когось він був знайомий, для когось тренер, для когось коханий, для когось друг....А от для нас, з чоловіком, він був більше, ніж друг...Він був спорідненою душею...

З Андрієм ми бачились дуже часто і могли годинами розмовляти про все на світі. Він завжди був оптимістом і заражав всіх навкруги своєю енергією та позитивом. Це була дуже сильна людина і не лише фізично. Його дух був незламний. Він завжди знав вихід з будь якої ситуації. Незважаючи на те, що життя ставило безліч перешкод на

його шляху, Андрій долав їх. Ніколи не звертав з обраного шляху і впевнено йшов до своєї мети. Завдяки цьому він і став чемпіоном світу WPA у Луцьку 2012 року, мастером спорту та багаторазовим чемпіоном України.

Наступним поколінням є на кого рівнятися!!! На людину, яка ламала стереотипи, яка крізь біль і травми, шаленні тренування поставила нові рекорди, які досі не може ніхто побити! Таким і має бути Чемпіон!!! І Андрій ним був...

Біль від втрати неможливо передати словами... Ніби обірвалася частина душі... При згадці про той страшний день з очей капують сльози... І неможливо повірити, що ти більше ніколи не постукаєш у двері, і не скажеш : « Привіт!!! Я приїхав!!!». Не обіймеш і не розкажеш про те, як ти нас захищаєш...

Друже, ти завжди будеш жити в наших серцях...

*Ленуре
Дервішева
(одногрупниця)*

Осень 2008 года была тёплой и необычной, а 1 сентября самым-самым незабываемым и ярким. Солнце светило по-особенному ярко, птицы пели

громко и весело. Всё было мирно, радостно и взволнованно.... Я стала студенткой 1 курса Севастопольского национального университета ядерной энергии и промышленности. Университет встречал нас торжественно и радостно, вручение студенческих билетов... чувствовалось, что ты уже взрослый... Я попала в 213

групу, ко мне подошёл приятный, молодой человек, спортивного телосложения и просто сказал: «Поздравляю, будем учиться в одной группе, меня зовут Андрей!».... Так началась наша дружба... Дружба на века. Поддержка во всём, взаимовыручка всегда, ясные глаза и добрая улыбка. Все свои неудачи сопереживали вместе, а удачами радовались от души. Мне почему-то вспомнился такой эпизод из нашей студенческой жизни. Был семинар по истории Украины, Андрей стоит у доски, читает свой доклад... Преподаватель спросил: «Андрей, а ты бы смог бросить всё и пойти воевать?», на что Андрей без всяких сомнений сразу же ответил «Да, я готов!». Почему-то я это вспомнила именно сейчас. Нет, это жизнь подсказала мне, это его героический поступок подтвердил всю его сущность, его искреннюю любовь к своей Родине.

Нам, ещё молодым, очень не хватает нашего верного, обаятельного, чемпиона мира по пауэрлифтингу, простого, верного и милого Андрея! Вечная ему память! Герои не умирают! Солнце уже почему-то светит не так ярко.... А птицы поют не так весело.....

Ваня Шкапич (військовий товариш)

Знайомий я з Андрієм був зі шкільних років. Друзями ми не були. Просто знав його, нас познайомила моя однокласниця у неї на дні народжені. Завжди віталися на вулиці чи по дорозі в школу. Вперше на війні я з ним зустрівся при досить цікавих обставинах: зупинившись на караул в штаб бригади ми охороняли невеличку будівлю, сиділи перед входними дверми.

Була вже давно ніч, а Андрюха був черговим по бригаді от і вийшов до нас запитати як справи. Ми почали з ним розмовляти, і розмовляли десь з пів години. Ну як завжди почали розпитувати хто звідки. Вияснилося що ми з одного району. І тут він питає: «Ванька це ти?» Ну звичайно насміялися. Не впізнали в темряві один одного. Пізніше я перевівся до нього у взвод. Спілкувалися ми мало. То я у командировці, то він у відпустці. Пам`ятаю те, що він весь час щось там вирішув проблеми взвода. Щось вимагав постійно у наших командирів для бійців. Завжди стояв горою за своїх хлопців!

***Альона Савраненко
(однокласниця)***

Андрія я знала і бачила лише три роки в своєму житті, як більшість однокласників з гімназії. Фрагменти подій, якісь моменти, більшість з роками все розмитіші, і на прохання навести певну ситуацію можна написати лише те, яким я його запам`ятала. Андрій завжди був для мене неординарною особистістю з нетиповим поглядом на життя. Не дивлячись на досить юний вік (11-13 років) він мав свою думку на рахунок будь-чого і завжди міг її обґрунтувати. По дитячому його можна було назвати «ходячою енциклопедією» - певно ніхто з однолітків не знав стільки наукових фактів, тим паче не розумів їх. Андрій знав і міг навчити. Пояснити. Допомогти. Він був дуже тонкої душевної організації.

Щаслива родина

Перший раз у перший клас

На відпочинку разом з братом

Експедиція до м. Умані

**Нагороджений похвальним листом,
за відмінні успіхи у навчанні**

Останній дзвінок

Випуск 2008 року

Під час навчання у м. Севастополі

Через п'ять років після закінчення гімназії

У родинному колі

Під час проведення чемпіонату Європи, травень 2014р

Перемога у турнірі фітнес клубу «Зірка»,2012р.

На відкритті фітнес клубу «Зірка»,серпень 2013р.

З тренером О.Шаповалом

На тренуванні

Хвилини тріумфу

CERTIFICATE

1-ST PLACE

GURJCHEV ANDRJI

**IN THE OPEN EUROPEAN
BENCH PRESS CHAMPIONSHIPS**

DIVISION: RAW PRO MAN

AGE GROUP: JUNIORS

WEIGHT CLASS: 90.0 kg

WITH BENCH PRESS RESULT: 180.00

kg

PRESIDENT OF
EUROPEAN WPA

VADYM KOTSAGA

2014

LUTSK - UKRAINE

Сертифікат за зайняте I місце у чемпіонаті світу з пауерліфтингу, 2014р.

Спортивні нагороди

На тренуванні

ФІТНЕС КЛУБ
ЗИРКА

8.11.2015 в 12:00
Турнір по становой тяге
памяти
Чемпиона Европы 2014 (WPA)
Чемпиона Европы 2014 (WPA)
Гуричева Андрея

Турнір проводиться під егидой и по правилам федерации IPSU

В программе турніра:
- Становая тяга
- Бесконечная тяга
- Тяга в manus grip

Ждём по адресу: вул. Гагарина 1а, стадіон "Зирка"
тел: 050-651-50-32; 067-524-12-12

Афіша турніру присвяченого пам'яті Андрія Гуричева

Під час виконання військового обов'язку у зоні АТО

Тільки тим дана перемога, хто й у болі сміється зміг

**Бойові нагороди: медаль « За службу державі»
нагрудний знак « За мужність і відвагу»**

**Мамо, не плач. Я повернусь весною.
У шибку пташинкою вдарюсь твою.
Прийду на світанні в садок із росю,
А, може, дощем на поріг упаду.**

**Голубко, не плач.
Так судилося, ненько,
Що слово бабуню вже не буде твоїм.
Прийду і попрошуся в сон твій тихенько
Розкажу, як мається в домі новім.**

**Мені колискову ангел співає
І рана смертельна уже не болить.
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває
Душа за тобою, рідненька, щемить.**

**Мамочко, вибач за чорну хустину
За те, що віднині будеш сама.
Тебе я любив.
І любив Україну
Вона, як і ти, була в мене одна.**

**вул. Луначарського, 20
м. Новомиргород
Кіровоградська обл.
26001**

Тел. 8(05256) 4-30-10

Пам`ятаймо всіх, живих і тих, хто вже не з нами.
Солдатів і активістів майдану. Лікарів і волонтерів.

Пам`ятаймо старих, пам`ятаймо молодих.
Вони боролися за наше життя. Не забуваймо це.

Закарбуймо їхні імена у пам`ять вічності,
тоді вони не вмруть, а будуть завжди з нами.

Усіх колись не стане на цьому світі,